

ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ADEVĂR*- Duminica a cincea după Paști, a Samarincii -*

În convorbirea cu femeia samarineancă, Mântuitorului Iisus Hristos ne descoperă taina adevăratei închinări, a adevăratului cult care se cuvine adus lui Dumnezeu și prin care omul intră în legătură cu El. Omul, căzut în crunta robie a păcatului, cu puterile sale spirituale grav deteriorate, nu avea nici o șansă în

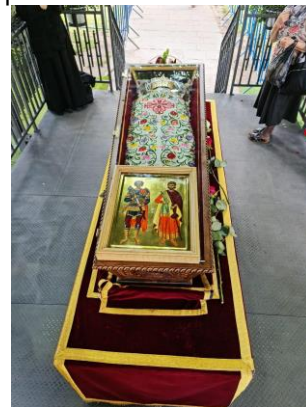

acest disperat efort. Fără Revelație, religia nu poate fi decât o iluzie. Revelația este descoperirea unui lucru secret, ascuns. Revelația dumnezeiască este descoperirea de Sine a lui Dumnezeu, a ființei și a planurilor voii Sale. Ea se dă ființelor raționale, este ieșirea liberă a lui Dumnezeu din „Lumina cea neapropiată” în care locuiește El pentru

a Se face cunoscut oamenilor (1 Timotei 6, 16). Descoperirea dumnezeiască este cu puțință și în ceea ce privește Descoperitorul și în ceea ce privește primitorul. Unul vrea să descopere, celălalt este creat să primească Revelația. Iisus Hristos vine cu Lumina Sa în cel mai adânc întuneric de rătăcire și păcat. Mântuitorul vine în Samaria, ai cărei locuitori amestecaseră datele Revelației dumnezeiești cu tot felul de influențe străine, încât ajunseseră să se închine „cui nu știu”. De aceea iudeii nu-i iubeau pe samarineni, considerându-i mai răi decât păgânii. Însă Mântuitorul Iisus Hristos îi vorbește samarince, acestei femei păcătoase, oferindu-Se să-i dea apa cea vie, de care nu va înseta niciodată și care face în cel ce o bea „izvor de apă curgătoare spre viață veșnică”. Iisus și Se descoperă ca fiind Prorocul, care i-a spus tot ceea ce a făcut. Despre închinare, Domnul spune că aceasta este a omului duhovnicesc, adică a omului născut din nou prin credința în Hristos și prin apa cea vie a Duhului Sfânt. Această taină îi descoperă Fiul lui Dumnezeu femeii samarince: „închinarea în Duh”. Ea este închinarea cea adevărată, în care este prezent Duhul lui Dumnezeu, cu care Însuși Duhul Sfânt se roagă în noi și împreună cu noi. Această închinare antrenează deopotrivă și sufletul și trupul nostru. Sfântul apostol Pavel va spune mai târziu: „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească” (Romani 12, 1). Iisus Hristos S-a făcut Om văzut și ni se împărtășește în chip văzut. Îl primim pe Hristos, cu umanitatea Sa îndumnezeită, în chipul pâinii și al vinului, la Sfânta Euharistie. Recunoscând bunăvoința a Sa, nu avem decât să ne supunem Lui, binecuvântându-L și mărindu-L. La orice Sfântă Liturghie vine Sfântul Duh pe care Domnul i L-a făgăduit și samarinencii. Să nu cădem sub osânda falsei închinări, ci să fim acei închinători pe care Părintele ceresc îi voiește: „în Duh și adevăr”. Amin.

Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava era originar din Trapezunt, în Asia Mică, și negustorea cu tatăl său făcând comerț cu cetățile de pe malul Mării Negre. Într-una din călătoriile spre Cetatea Albă, pe Nistru, a avut o dispută cu un neguțător venețian care, din răzbunare, a mințit pe stăpânul mongol al cetății că Ioan vrea să devină musulman. În confruntarea cu acesta, tânărul creștin i-a spus că nu are motive să-și schimbe credința, ceea ce a declanșat furia eparhului, sau mai marelui cetății, care a poruncit ca Ioan să fie chinuit. A suportat cu credință și stoicism torturi înfricoșătoare între care legarea de coada unui cal sălbatic și târârea pe caldarâmul cetății - iar în final i s-a tăiat capul. Era 2 Iulie 1330. Trupul lui Ioan a fost dus în procesiune în biserica Cetății Albe și depus acolo. Vestea despre minunile care se săvârșeau la moaștele sale s-a răspândit în toată Moldova. Evlaviosul domn Alexandru cel Bun (1400-1432), cel care obținuse în 1401 recunoașterea canonică a mitropolitului Iosif al Moldovei de la Patriarhia Ecumenică, a reușit să pecetluiască acest act bisericesc prin aducerea moaștelor Sfântului Ioan de la Cetatea Albă la Suceava, la 24 Iunie 1402, și așezarea lor în biserica Mirăuților, atunci catedrală mitropolitană. Sfintele moaște au fost însoțite de ieromonahul Grigorie Țamblac și au fost întâmpinate de Alexandru cel Bun și de mitropolitul Iosif la locul numit „Poiana Vlădicii” de lângă Iași. La puțin timp, racla a fost îmbrăcată în argint, iar pătimirea Sfântului Ioan redată în 12 scene sculptate pe raclă. Multe minuni s-au săvârșit la racla Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava. După despresurarea Vienei (1688), craiul polon Ioan Sobietki a jefuit Moldova, a dat foc la mănăstiri și a prădat odoare sfinte. L-a luat cu sila pe mitropolitul Dosoftei împreună cu racla Sfântului Ioan cel Nou ducându-i în captivitate la Zolkiev. Ocrotitorul Moldovei a rămas acolo o sută de ani, până la 13 septembrie 1783, când au fost repatriate moaștele Sfântului Ioan și depuse cu cinste în biserica catedralei mitropolitane din Suceava. Peregrinările moaștelor Sfântului Ioan nu s-au oprit. În timpul primului război mondial - spre a fi ocrotite - au fost duse în capela română din Viena unde au rămas până la 25 Iulie 1918, când au fost readuse în biserica mănăstirii Sf. Ioan cel Nou din Suceava. Sfântul a fost canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la 28 februarie 1950. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este cumpătarea creștină?

Răspuns: Cumpătarea creștină este virtutea prin care credinciosul pune cuvenita măsură în toate faptele vieții sale: în mâncare, băutură, îmbrăcăminte; în vorbe și în toată purtarea sa. „Să umblăm cuviincios, ca ziua; nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grijă de trup să nu o faceți spre poftă” (Romani 13, 13-14), spune Sfântul Apostol Pavel. Virtutea cumpătării cere stăpânirea poftelor. „Să vă feriți de poftele cele trupești, care se războiesc împotriva sufletului” (1 Petru 2, 11). Sfântul Apostol Petru mai spune că pe lângă știință, omul trebuie să aibă și cumpătare (2 Petru 1, 6). Cumpătarea nu îngăduie mai multe trebuințe decât cele pe care le avem în firea noastră și împiedică crearea de trebuințe prisositoare. Prin aceasta, cumpătarea se arată foarte folositoare atât trupului, cât și sufletului, căci ea pune frâu și îndemnului la păcat. Călcarea cumpătării se răsfrânge uneori foarte greu asupra trupului, pricinindu-i boli îndelungate, chin și chiar moarte. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Lipsa de înfrânare în mâncare consumă și putrezește trupul omenesc și-l roade cu suferințe, până ce e distrus printr-o boală îndelungată”. Roadele virtuții cumpătării sunt: blândețea, smerenia, buna cuviință în vorbă și purtare, sănătatea trupeză și sufletească.

Întrebare: Ce este bărbăția creștină?

Răspuns: Bărbăția sau curajul este însușirea sufletească a creștinului de a-și împlini cu statornicie îndatoririle sale și a înfrunta cu hotărâre toate greutățile și primejdiile vieții. Ea se arată ca tărie sufletească de a împlini cuvântul Sfintei Evanghelii în viață, căci tăria sufletească este necesară atât pentru înfruntarea suferințelor trupeză, cât și celor morale. Lupta împotriva ispitelor se duce cu puterea bărbăției creștine. Sfântul Apostol Pavel spune: „Fraților, întăriți-vă în Domnul și întru puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toate armele Lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului” (Efeseni 6, 10-11).

Întrebare: Sunt în Sf. Scriptură pilde pentru bărbăția creștină?

Răspuns: Pildă pentru bărbăția creștină ne dă Dreptul Iov, care a suferit fără murmur și a strigat: „Oare omul nu este pe pământ ca într-o slujbă ostășească?” (Iov 7, 1). Dar cea mai mare pildă de tărie ne-a dat-o Mântuitorul, Care a biruit toate suferințele și ispitele. Pilda Lui au urmat-o toți sfinții și martirii și trebuie să o urmeze orice creștin. Roadele virtuții bărbăției sunt: răbdarea și statornicia. Împotriva bărbăției se păcătuiește prin: sfială, care face pe credincios să se teamă prea mult de greutățile vieții; lașitate, care-l face să fugă de greutățile vieții; îndrăzneală, care-l face să nu vadă și nici să cântărească primejdia, să se ducă la ea, împotriva judecării minții sănătoase.

Întrebare: Ce trebuie să mai știm despre virtuțile morale?

Răspuns: Virtuțile morale sunt o lucrare văzută a iubirii față de Dumnezeu. Împodobindu-se cu ele, creștinul va folosi și în viața pământească, și în cea viitoare, căci sufletele oamenilor primesc pentru virtute răsplătă, iar pentru greșeli, pedepse. v. u.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 5 iunie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 7 iunie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 8 iunie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 9 iunie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Darurile lui Dumnezeu

Un om se plânge de soarta lui și cârtea împotriva lui Dumnezeu: „Unora le trimite Dumnezeu multă bogăție, dar mie nu mi-a dat nimic”. Auzind acestea, un bătrân i-a spus: „Oare ești atât de sărac, cum te vaiieți? Ți-a dat Dumnezeu tinerețe și sănătate?”. „Acestea, ce-i drept, mi le-a dat: cu puterea și cu sănătatea stau bine”. L-a luat bătrânul de mâna dreaptă și l-a întrebat: „Ți-ai tăia această mână pentru o mie de lei?”. „Nu, nu mi-aș tăia-o”. „Dar stânga?”. „Nici stânga”. „Dar ai fi de acord să fii orb pentru zece mii de lei?”. „Doamne ferește! Pentru toți banii din lume, nu mi-aș da vederea”. „Vezi, a spus bătrânul, câte bogății ți-a dăruit Dumnezeu, iar tu te plângi?”.

Dragoste pentru mântuire

Trei călugări s-au dus la un bătrân încercat în viața duhovnicească și au început să se laude cu nevoițele lor. „Eu am învățat pe dinafară tot Vechiul și tot Noul Testament!”, a zis cel dintâi. „Ai umplut văzduhul de vorbe”, i-a răspuns bătrânul. Al doilea a început și el: „Eu, părinte, mi-am copiat toată Sfânta Scriptură!”. „Nici tu n-ai vreun folos din lucrarea ta”, i-a zis bătrânul. „Eu, părinte, fac minuni!”, a strigat al treilea. „Nici tu nu ai folos”, i-a spus bătrânul și acestuia, „fiindcă și tu ai alungat de la tine dragostea”. „Dacă vrei să vă mântuiți, să aveți dragoste și milă față de aproapele vostru”.

Să privim la noi

A fost odată un porumbel care își tot schimba cuibul, fiindcă nu putea să sufere mirosul neplăcut, acru, de care erau pătrunse cuiburile. Într-o bună zi, s-a plâns de asta unui porumbel bătrân și încercat. Acesta, după ce l-a ascultat, i-a zis: „Ia aminte, faptul că te tot muți dintr-un cuib în altul nu schimbă nimic, fiindcă mirosul care te supără atât de mult nu vine de la cuib, ci de la tine însuși”.

Scrisoarea

Un tânăr a mers la oficiul poștal și a întrebat: „Aveți cumva o scrisoare pentru mine de la tatăl meu?”. Funcționara de la ghișeu i-a spus foarte firesc: „Da, poftiți!”. Și i-a dat o scrisoare. Tânărul a luat scrisoarea și a plecat. A citit-o: erau niște vești de acasă. Și cum mergea el așa pe drum, și-a dat seama că, de fapt, el când a cerut scrisoarea nu a spus cum îl cheamă. S-a mirat cum a știut funcționara că era vorba despre plicul adresat lui. S-a dus înapoi și a întrebat funcționara, iar aceasta i-a răspuns: „Păi, ia uități-vă ce scrie pe plic!”. Tânărul a întors plicul și a văzut că acolo scria: „Pentru fiul meu”.